

Sygn. akt V KK 305/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **D. S.**,

skazanego z art. 278 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2014 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.,

z dnia 14 lutego 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Z. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 14 lutego 2014 r., orzekł w następujący sposób:

1. oskarżonego D. S. uznał za winnego tego, że w dniu 7 lutego 2013 roku w Z. w markecie TESCO, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, zabrał w celu przywłaszczenia 5 butelek alkoholu w postaci whisky Jack Daniels, o pojemności 0,7 litra, o łącznej wartości 414,95 zł, na szkodę

TESCO, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest winnego popełnienia występku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego D. S. uznał za winnego tego, że w dniu 10 lutego 2013 roku na Komisariacie II Policji w Z., podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego w sprawie o sygn. akt 3 Ds .../13, podając do protokołu dane osobowe swojego brata G. S., skierował przeciwko niemu postępowanie karne, w sprawie kradzieży alkoholu w dniu 7 lutego 2013 roku, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, na szkodę TESCO, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest winnego popełnienia występku z art. 235 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 235 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu orzeczone wobec niego w pkt 1 i 2 wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
4. zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Wyrok powyższy nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i stał się prawomocny w dniu 22 lutego 2014 roku (k. 169).

Kasację od powyższego wyroku, na korzyść D. S., wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżając wyrok w całości zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, tj. art. 387 § 2 k.p.k., skutkujące uwzględnieniem wniosku oskarżonego o skazanie go bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wydanie wyroku skazującego zgodnie z tym wnioskiem, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa karnego materialnego tj. art. 4 k.k. i art. 278 § 1 k.k., polegającego

na niezastosowaniu przez Sąd ustawy obowiązującej w dacie orzekania, względniejszej dla oskarżonego, co doprowadziło do przypisania D. S. w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku popełnienia przestępstwa kradzieży zamiast wykroczenia opisanego w art. 119 § 1 k.w., a nadto art. 64 § 1 k.k. poprzez błędne ustalenie, że przypisany oskarżonemu w pkt 2 części dyspozytywnej wyroku czyn z art. 235 k.k. został popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w tym przepisie.

W konkluzji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co umożliwiło jej uwzględnienie w trybie przewidzianym w art. 535 § 5 k.p.k.

Przepis art. 119 § 1 k.w. stanowi, że kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ wartości minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Wskazane wyżej brzmienie przepisu art. 119 § 1 k.w. zostało nadane po myśli art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (*Dz. U. z 2013 r., poz. 1247*), który wszedł w życie z dniem 9 listopada 2013 r. Zgodnie natomiast z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 roku (*Dz. U. z 2013 r., poz. 1074*) od dnia 1 stycznia 2014 roku wynagrodzenie to zostało ustalone w wysokości 1680 złotych, a zatem $\frac{1}{4}$ tego wynagrodzenia wynosiła 420 złotych.

W świetle powyższych uwag w dacie orzekania w rozważanej sprawie obowiązywała ustawa względniejsza dla sprawcy w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. (przed zmianą normatywną wartość graniczna skradzionej rzeczy, oddzielająca wykroczenie od występku, wynosiła 250 złotych), co oznacza, że ze względu na wartość skradzionego alkoholu (414,95 zł) przypisany D. S. w pkt 1. wyroku Sądu Rejonowego z dnia 14 lutego 2014 r., czyn wyczerpywał znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., a nie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. Mając na uwadze określone w art. 4 k.k. reguły intertemporalne Sąd Rejonowy zobowiązany był natomiast orzekać w oparciu o stan prawny obowiązujący w chwili orzekania, a nie w chwili

popęlnienia przez oskarżonego czynu, skoro ustawa nowa była dla niego względniejsza.

Tym samym stwierdzenie, że D. S. dopuścił się przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. stanowiło konsekwencję rażącej obrazę prawa materialnego tj. art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., mającej istotny wpływ na treść wyroku. Efektem takiego postępowania było natomiast przypisanie D. S. popęlnienia przestępstwa kradzieży w warunkach powrotu do przestępstwa i wymierzenie stosownej kary, w sytuacji, gdy zachowaniem swoim wyczerpał on znamiona wykroczenia.

Zauważyć ponadto należy, że w pkt 2 wyroku z dnia 14 lutego 2014 r., Sąd Rejonowy przypisał D. S. popęlnienie przestępstwa z art. 235 k.k. ustalając, że „czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne”. Jak trafnie wskazuje w kasacji Prokurator Generalny zamieszczenie w pkt 2 wyroku Sądu Rejonowego tak ogólnikowego stwierdzenia w korelacji z brakiem pisemnego uzasadnienia wymienionego orzeczenia nie pozwala na ustalenie, co stanowiło podstawę przyjęcia, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa. Z akt sprawy wynika jedynie, że na rozprawie w dniu 14 lutego 2014 roku dopuszczono dowód z akt Sądu Rejonowego w Z. w sprawach o sygn. akt [...] „na okoliczność uprzedniej karalności oskarżonego i skazania za czyn podobnego rodzaju celem ustalenia, czy zachodzą przesłanki do przyjęcia, iż zarzucany mu czyn został popęlniony w warunkach art. 64 § 1 k.k.” Analiza ujawnionej w sprawie karty karnej (*k. 110*) nie stanowi jednak obecnie wystarczającej podstawy do stwierdzenia, że czynu z art. 235 k.k. oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa.

W konsekwencji procedowanie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie odbyło się z rażącym naruszeniem normy wynikającej z art. 387 § 2 k.p.k., skoro wydane w sprawie orzeczenie na skutek złożonego wniosku o dobrowolne poddanie się karze nie jest zgodne z normami prawa materialnego. To zaś uzasadnia potrzebę uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. W postępowaniu ponownym Sąd Rejonowy weźmie pod uwagę wskazane wyżej zapatrywania prawne odnoszące się do zmiany przepisów, które mają zastosowanie do przypisanej oskarżonemu kradzieży

alkoholu, a w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 235 k.k. ustali, czy D. S. dopuścił się tego przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa, pamiętając w tym względzie o treści art. 115 § 3 k.k.

Na marginesie wskazać jedynie należy, że w realiach niniejszej sprawy zbędne było powoływanie w podstawach wymiaru kary przepisu art. 64 § 1 k.k., skoro Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku nie wymierzył D.S. kar pozbawienia wolności powyżej górnych granic ustawowego zagrożenia za dane przestępstwo. Jeżeli bowiem sąd wymierza karę w granicach przewidzianych przez ustawę w przepisie określającym dany typ przestępstwa, którego znamiona sprawca swoim zachowaniem wypełnił i nie jest obowiązkowe ("sąd może wymierzyć") orzekanie ponad tymi granicami, to przywoływanie przepisu art. 64 § 1 k.k. także w podstawie wymiaru kary jest zbędne (*zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2011 r., V KK 234/11, LEX nr 1044075*).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.